

ΤΟ ΚΡΥΦΟ.

Ἐς τὸν ἀσημέννιον τῆς καμβᾶ κεντᾶ ἡ μαυρομιμῆτα
ἡ κόρη μιὰ καρδιά
Κι ἀστράφτει τὸ βελόνι τῆς ἑς τὰ δάχτυλα τ' ἀφράτα
ἑς τὴν κάθε βελονιά.

Σιμὰ κι' ἀντίκρυ τῆς ἐγὼ μὲ πόνο τῆς διαβάζω
τραγουδία ἐρωτικά·
Κι αὐτὴ τὰ μάτια τῆς κρυφὰ σηκώνει ὅταν στενάζω,
ἑς τὰ λόγια τὰ γλυκά.

Ἀνταποκρίνονται ἡ ματιαὶς ἑς τὴν κάθε κυτταξιά μας
ἀλλ' ἀπ' τοὺς δυὸ κανεῖς
δὲν λέει τὸν πόνο τὸν κρυφὸ ποὺ βόσκει ἑς τὴν καρδιά μας
τὸν πόνο τῆς ψυχῆς.

Ἐξαφνα ἐκείνη δὴν πουλὶ πετᾷ ἑς τὴν ἀγκαλιά μου
καὶ πρὶν νὰ τῆς τὸ πᾶ
ἴκου μοῦ λέγει τὸ κρυφὸ ποὺ ἔχω ἑς τὴν καρδιά μου
»ψυχὴ μου σ' ἀγαπᾷ.

Ἐν Ζακύνθῳ.

Δ. ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

1. ΛΕΟΝ ΦΟΝ ΚΑΠΡΙΒΙ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 17).

2. Η ΑΓΑΡ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ. Εἰκὼν ὑπὸ Schmuz Baudiss (ἐν σελ. 21). Ἐν τῷ μέσῳ γῆς ἐρήμου καὶ ἀβάτου καὶ ἀνύδρου ξένοι καὶ πλάνητες περιεφέροντο ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης ἄμμου φιλόστοργος μήτηρ μετὰ τοῦ νεαροῦ αὐτῆς τέκνου· Σάρρα ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ ἐξεδίωξεν ἐκ τῆς γῆς Χαναὰν τὴν δούλην αὐτῆς Ἀγάρ, διότι Ἰσμαήλ, ὁ υἱὸς αὐτῆς, ἐχλεύασέ ποτε τὸν μονογενῆ ἐκείνης υἱὸν Ἰσαάκ· καὶ ἰδοὺ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πληκτικοῦ καύσωνος τῆς ἐρήμου Βαρσαβὰ περιπλανῶνται ἀπέλπιδες Ἀγάρ καὶ Ἰσμαήλ, ἀγνοοῦντες πόθεν ἔρχονται, καὶ ποῦ κατευθύνονται. Ἡ ἐρημος πρὸ αὐτῶν ὡς ἀπέραντον πεδῖον ἄμμου κατ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἐξαπλοῦται· ὁ παροιμιώδης καύσων τῶν μερῶν ἐκείνων παροιμιωδέστερος εἶνε ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀπερρόφησε καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ ὕδατος, μεθ' οὗ ἐφώδιασεν αὐτοὺς ὁ Ἀβραάμ πρὸ τῆς ἀπαισίου ἀναχωρήσεως. Κλαίει ὁ Ἰσμαήλ, διότι ἀπέκαμε πλέον ἐκ τῆς ὁδοπορίας· κραυγάζει ἐξ ἀπελπισμοῦ, διότι ἡ δίψα κατεσθίει τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ· ἡ ἀγωνία τῆς μητρὸς εἶνε ἀνέκφραστος, διότι τὸ τέκνον αὐτῆς ἐτοιμοθάνατον, ὡς ἰχθὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσπάζεται· ὁ Ἰσμαήλ πίπτει λιπόθυμος ἐπὶ τῆς πυρᾶς τῆς ἄμμου, ἡ Ἀγάρ ἐναγκαλίζεται αὐτὸν εἰς τὰς τρεμουσὰς αὐτῆς χεῖρας· ἀλλὰ μάτην· οὐδαμῶδες ἐλπίς, πανταχοῦ δὲ ἀπόγνωσις· μὴ δυναμένη νὰ βλέπῃ ἰδίῳις ὄμμασι τὸ σπαρακτικὸν τέλος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἐγκαταλείπει αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, καὶ ἀπέρχεται ἀπεγνωσμένη εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου, ὅπως μὴ ἀκοῇ τὰς κραυγὰς τοῦ ψυχορραγοῦντος αὐτῆς τέκνου. Ἀνδρώπινος ποῦς δὲν ἐπάτησε τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ Ἰσμαήλ δὲν εὐρίσκουσιν ἀνδρωπίνην καρδίαν νὰ ἀντηχήσωσι· τὰ ἄγρια θηρία εἶνε μάρτυρες τῆς ἀγωνίας τοῦ Ἰσμαήλ, ἡ δὲ λάλος ἡχὼ ἀκοῦει ἀναίσθητος, καὶ ἐπαναλαμβάνει τοὺς στεναγμούς, καὶ διαδίδει ἐπανεπιλημμένως ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν τεσσάρων ἀνέμων τὰς πενθίμους οἰμωγὰς τοῦ παιδίου. Ἀλλ' ὑπεράνω τῆς τραγικῆς ταύτης σκηνῆς ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς ἐφορεῖται, καὶ

ἀόρατον οὐς δίδει ἀκρόασιν εἰς τοὺς πόνους τοῦ παιδίου καὶ εἰς τοὺς κόπेटους τῆς μητρὸς, καὶ ἀρωγὸς χεὶρ παρέχει βοήθειαν εἰς τὰ πάσχοντα πλάσματα. Εἶνε ὁ ἀγῆρων πατήρ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ξένων, ὁ πρόθυμος παρήγορος τῶν δυστυχούντων καὶ θλιβομένων. Αὐτὸς τῆς Δεβάρρας τὴν χεῖρα κατ' Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐξώπλισεν, Αὐτὸς τοῦ Δαβὶδ τὴν σφενδόνην κατὰ τοῦ Γολιάθ διηθύδυνεν, Αὐτὸς τὸν Ἰωάνν ἐκ τῆς κοιτίας τοῦ κήτους ἀπέσπασεν, Αὐτὸς τὸν Δανιὴλ ἐκ τοῦ στόματος τῶν λεόντων ἀπῆλλαξε, Αὐτὸς διευθύνει τὰς τύχας τῶν ἰσχυρῶν καὶ βασιλευόντων, Αὐτὸς προστατεύει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὰ ἀπροστάτευτα ὄντα. Ἄγγελος Κυρίου κατέρχεται ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν Ἀγάρ, καὶ δείκνυσιν αὐτῇ παρακείμενον ἀγνωστον φρέαρ, καὶ τρέχει ἡ Ἀγάρ, καὶ ἀναζωογονεῖ τὸν υἱὸν αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐσώθη ὁ Ἰσμαήλ, καὶ προάριστο νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης τῶν Ἀράβων.

3. ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΕΩΣ (ἐν σελ. 24).

4. ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΕΩΣ (ἐν σελ. 24).

5. ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ ἑλλ. καλλιτέχνου Γ. Ἰακωβίδου (ἐν σελ. 25). Ὅποιαν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν, ὁποῖαν ἱκανοποίησιν θὰ ἤσθανετο ὁ συγγραφεὺς τοῦ κωμικοῦ διηγήματος, μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποῖου εἶναι ἀπασχολημένοι αἱ δύο νεάνιδες, ἂν ἔβλεπε τὴν φαιδροτάτην ἐκφρασιν τῶν χαριεστάτων αὐτῶν προσώπων, ἂν ἔβλεπε τὴν ζωντανὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐμποιεῖ τὸ ἔργον τοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνωστριῶν του. Βεβαίως τὸ ἔργον τοῦ εἶνε λίαν ἐπιτυχές, διότι καὶ αὐτὴ ἡ σοβαρώτερα διανοίγει τὰ χεῖλη εἰς γέλωτα ἐγκάρδιον, οἷον προκαλεῖ μὴν ἡ εὐφροσύνη. Ἀλλὰ πολὺ μεγαλητέρα εἶνε ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἑλλήνου καλλιτέχνου, ὅστις κατάρθωσε διὰ τοῦ χρωστήρος νὰ παραστήσῃ τοσοῦτον ἀπαραμίλλως φυσικὴν καὶ αὐτόχρημα ζωντανὴν τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην.

6. ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ, μετὰ τριῶν εἰκόνων (ἐν σελ. 28).